

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Posl.br. 11 P-11/2019-17

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci po sucu Željki Štrk-Vozila kao sucu pojedincu u parničnom predmetu po tužbi tužitelja ADRIAS GRADITELJSTVO d.o.o. u stečaju Crikvenica, Vinodolska 20, OIB 64139962107, kojeg zastupa punomoćnik Zinko Grgurić, odvjetnik u Rijeci, Ante Starčevića 5, protiv tuženika 1. ADRIAS KAMENO - BETONSKI PROIZVODI, d.o.o. Crikvenica, Kotorska 86, OIB 90597351898, kojeg zastupa Đorđe Perković, odvjetnik u Pagu, Trg Sv. Jurja 2, i 2. JADRAN - IMPEX d.o.o. Kastav, Trinajstići 57, OIB 87545147669, kojeg zastupaju odvjetnici u Odvjetničkom društvu Vukić i partneri iz Rijeke, Nikole Tesle 9/V-VI, radi pobijanja pravne radnje, VPS: 1.340.365,15 kn, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 30. travnja 2019. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Zinka Grgurića, odvjetnika u Rijeci, zamjenika punomoćnika 1.tuženika Duje Žagara, odvjetničkog vježbenika, i zamjenika punomoćnika 2.tuženika Antonia Ščulca, odvjetničkog vježbenika, dana 14. lipnja 2019.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da su bez pravnog učinka prema Stečajnoj masi stečajnog dužnika ADRIAS GRADITELJSTVO d.o.o. u stečaju Crikvenica, Vinodolska 20, OIB 64139962107, slijedeći ugovori nazvani ugovori o asignaciji, i to:

- Ugovor o asignaciji od 18. svibnja 2011.
- Ugovor o asignaciji od 24. veljače 2012.
- Ugovor o asignaciji od 15. ožujka 2012.
- Ugovor o asignaciji od 6. travnja 2012.
- Ugovor o asignaciji od 7. svibnja 2012.
- Ugovor o asignaciji od 6. lipnja 2012.
- Ugovor o asignaciji od 3. srpnja 2012.
- Ugovor o asignaciji od 1. kolovoza 2012.
- Ugovor o asignaciji od 3. rujna 2012.
- Ugovor o asignaciji od 2. listopada 2012.
- Ugovor o asignaciji od 2. studenog 2012.
- Ugovor o asignaciji od 3. prosinca 2012.
- Ugovor o asignaciji od 3. siječnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 1. ožujka 2013.
- Ugovor o asignaciji od 4. veljače 2013.
- Ugovor o asignaciji od 13. travnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 5. svibnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 3. lipnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 4. srpnja 2013.

- Ugovor o asignaciji od 1. kolovoza 2013.
- Ugovor o asignaciji od 2. rujna 2013.
- Ugovor o asignaciji od 1. listopada 2013.
- Ugovor o asignaciji od 4. studenog 2013.
- Ugovor o asignaciji od 2. prosinca 2013.
- Ugovor o asignaciji od 8. siječnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 3. veljače 2014.
- Ugovor o asignaciji od 2. travnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 5. svibnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 13. lipnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 1. srpnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 1. kolovoza 2014.
- Ugovor o asignaciji od 2. rujna 2014.
- Ugovor o asignaciji od 1. listopada 2014.
- Ugovor o asignaciji od 3. studenog 2014.
- Ugovor o asignaciji od 1. prosinca 2014.
- Ugovor o asignaciji od 7. siječnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 2. veljače 2015.
- Ugovor o asignaciji od 2. ožujka 2015.
- Ugovor o asignaciji od 1. travnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 4. svibnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 1. lipnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 1. srpnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 3. kolovoza 2015.
- Ugovor o asignaciji od 2. rujna 2015.
- Ugovor o asignaciji od 1. listopada 2015.
- Ugovor o asignaciji od 3. studenog 2015.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na oba tuženika u dijelu kojim zahtijeva utvrđenje da je bez pravnog učinka prema stečajnoj masi tužitelja, ugovor nazvan Ugovor o asignaciji, sklopljen dana 1. prosinca 2015.

III. Nalaže se 1.tuženiku ADRIAS KAMENO - BETONSKI PROIZVODI, d.o.o. Crikvenica, Kotorska 86, OIB 90597351898, da isplati tužitelju ADRIAS GRADITELJSTVO d.o.o. u stečaju Crikvenica, Vinodolska 20, OIB 64139962107, iznos od 1.340.365,15 kn, sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od podnošenja tužbe dana 21. lipnja 2017. pa do isplate stopi u visini prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu, uvećane za 3 postotnih poena, u roku od 8 dana.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja prema 2.tuženiku, kojim zahtijeva utvrđenje da su bez pravnog učinka prema Stečajnoj masi stečajnog dužnika ADRIAS GRADITELJSTVO d.o.o. u stečaju Crikvenica, Vinodolska 20, OIB 64139962107, slijedeći ugovori nazvani ugovori o asignaciji, i to:

- Ugovor o asignaciji od 18. svibnja 2011.
- Ugovor o asignaciji od 24. veljače 2012.
- Ugovor o asignaciji od 15. ožujka 2012.
- Ugovor o asignaciji od 6. travnja 2012.
- Ugovor o asignaciji od 7. svibnja 2012.
- Ugovor o asignaciji od 6. lipnja 2012.

- Ugovor o asignaciji od 3. srpnja 2012.
- Ugovor o asignaciji od 1. kolovoza 2012.
- Ugovor o asignaciji od 3. rujna 2012.
- Ugovor o asignaciji od 2. listopada 2012.
- Ugovor o asignaciji od 2. studenog 2012.
- Ugovor o asignaciji od 3. prosinca 2012.
- Ugovor o asignaciji od 3. siječnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 1. ožujka 2013.
- Ugovor o asignaciji od 4. veljače 2013.
- Ugovor o asignaciji od 13. travnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 5. svibnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 3. lipnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 4. srpnja 2013.
- Ugovor o asignaciji od 1. kolovoza 2013.
- Ugovor o asignaciji od 2. rujna 2013.
- Ugovor o asignaciji od 1. listopada 2013.
- Ugovor o asignaciji od 4. studenog 2013.
- Ugovor o asignaciji od 2. prosinca 2013.
- Ugovor o asignaciji od 8. siječnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 3. veljače 2014.
- Ugovor o asignaciji od 2. travnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 5. svibnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 13. lipnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 1. srpnja 2014.
- Ugovor o asignaciji od 1. kolovoza 2014.
- Ugovor o asignaciji od 2. rujna 2014.
- Ugovor o asignaciji od 1. listopada 2014.
- Ugovor o asignaciji od 3. studenog 2014.
- Ugovor o asignaciji od 1. prosinca 2014.
- Ugovor o asignaciji od 7. siječnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 2. veljače 2015.
- Ugovor o asignaciji od 2. ožujka 2015.
- Ugovor o asignaciji od 1. travnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 4. svibnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 1. lipnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 1. srpnja 2015.
- Ugovor o asignaciji od 3. kolovoza 2015.
- Ugovor o asignaciji od 2. rujna 2015.
- Ugovor o asignaciji od 1. listopada 2015.
- Ugovor o asignaciji od 3. studenog 2015.

V. 1.tuženik je dužan tužitelju naknaditi parnični trošak u iznosu od 68.625,00 kn, u roku od 8 dana.

VI. Tužitelj je dužan 2.tuženiku naknaditi parnični trošak u iznosu od 20.937,50 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je nad njim otvoren stečajni postupak ovosudnim rješenjem posl.br. St-124/13 od 23. studenog 2015. Prijedlog za pokretanje stečajnog

postupka da je podnesen od strane FINA-e, dana 11. ožujka 2013. Stečajni sudac da je odobrio stečajnom upravitelju podnošenje tužbe radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji, u smislu odredbe članka 141. stavak 4. Stečajnog zakona. Tužitelj da je prije stečaja, putem tadašnjeg direktora Zvonimira Gašparovića, sklopio Ugovor o najmu poslovnog prostora s 2.tuženikom, dana 12. svibnja 2011. Dana 23. veljače 2012. da je sklopljen i Anex Ugovora o najmu. Mjesečna najamnina za poslovni prostor, po tom Ugovoru, da je iznosila 2.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti mjesečno, uvećano za PDV, za razdoblje do 31. prosinca 2011., a nakon toga u iznosu od 2.500,00 EUR mjesečno, u kunskoj protuvrijednosti, uvećano za PDV. Anexom Ugovora o najmu da je ugovorena i najamnina za dodatni prostor u iznosu od 500 EUR mjesečno, tako da ukupna najamnina u razdoblju od 1. ožujka 2012. nadalje, iznosi 3.000,00 EUR mjesečno. Tužitelj da je s 2.tuženikom sklapao u razdoblju od 18. svibnja 2011. pa do 1. prosinca 2015. brojne ugovore o asignaciji, kao uputitelj, a 2.tuženik kao upućenik, dok je ovdje 1.tuženik bio primatelj upute. Tim ugovorima, citiranim u izreci ove presude, tužitelj i 2.tuženik da su utvrdili da će 2.tuženik platiti obvezu iz Ugovora o najmu ovdje 1.tuženiku umjesto ovdje tužitelju. Ti ugovori da su pobojni, pozivom na odredbe članka 127.-132. Stečajnog zakona, u svezi s odredbom članka 137. stavak 3. Stečajnog zakona. Na temelju nabrojanih ugovora o asignaciji, 2.tuženik da je isplatio 1.tuženiku ukupni iznos od 1.340.365,15 kn. Motiv sklapanja ugovora o asignaciji, da je bio u tome da se na taj način obogati tužiteljeva bliska osoba, a na štetu stečajnog dužnika i njegovih vjerovnika. U konkretnom slučaju, da su ispunjene opće pretpostavke pobijanja pravnih radnji, jer su pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, stečajni postupak je otvoren dana 23. studenog 2015., stečajni vjerovnici su oštećeni za iznos od 1.340.365,15 kn, a u slučaju uspješnog pobijanja, i nakon što 1.tuženik vrati u stečajnu masu imovinsku korist ostvarenu temeljem pobojnih ugovora, mogućnost namirenja stečajnih vjerovnika da bi bila povećana. 1.tuženik da je stavljen u povoljniji položaj, odnosno pogodovan je u odnosu na ostale vjerovnike, dok su ostali vjerovnici oštećeni. Tužitelj dalje ističe da su ispunjeni i posebni uvjeti pobijanja, i to za kongruentno namirenje, jer da 1.tuženika je zastupala kći bivšeg zastupnika po zakonu tužitelja Teodora Gašparović, pa da se pretpostavlja da je znala i za nesposobnost za plaćanje tužitelja, i za prijedlog za otvaranje stečajnog postupka. Također da je ispunjen uvjet roka za podnošenje tužbe, jer se u konkretnom slučaju računaju od početka dana u mjesecu koji brojem odgovara danu kada je prijedlog za otvaranje postupka predstečajne nagodbe zaprimljen u FINA-u, u slučaju ako je stečajni postupak otvoren na temelju prijedloga FINA-e, nakon okončanja postupka predstečajne nagodbe. Prijedlog za predstečajnu nagodbu da je bio podnesen dana 31. prosinca 2012. Tužitelj tvrdi da je ispunjen uvjet iz odredbe članka 129. stavak 1. točka 1. Stečajnog zakona, za inkongruentno namirenje. Ovo stoga jer da je 1.tuženiku omogućeno namirenje koje nije imao pravo zahtijevati na taj način, i u to vrijeme. Tužitelj dalje navodi i da su ispunjeni uvjeti iz odredbe članka 130. stečajnog zakona (izravno oštećenje vjerovnika). Ovo stoga jer je tužitelj sklapanjem ovih ugovora, izgubio pravo namiriti se od svog dužnika – 2.tuženika. Nadalje, tužitelj tvrdi i da su ispunjeni uvjeti iz odredbe članka 131. Stečajnog zakona (namjerno oštećenje). Naime, ugovori da su sklopljeni u razdoblju od 10 godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, odnosno postupka predstečajne nagodbe. 1.tuženik kao primatelj upute da je znao za namjeru dužnika, tj. tužitelja, te je znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju drugi vjerovnici. Radnje da su poduzete u vrijeme kada je tužitelj već bio nesposoban za plaćanje, dapače, jedan od motiva sklapanja predmetnih ugovora, da je bila upravo blokada računa tužitelja. Ovdje da su ispunjeni i uvjeti iz odredbe članka 131. stavak 3. Stečajnog zakona, po kojoj se može pobijati i naplatni ugovor sklopljen između dužnika i bliske osobe, ako se

stečajni vjerovnici njime izravno oštećuju, o čemu se ovdje radi, jer je stečajna masa umanjena za izvjesnu naplatu iznosa od 1.340.365,15 kn. Tužitelj tvrdi i da su ispunjeni uvjeti iz odredbe članka 132. Stečajnog zakona (pravne radnje bez naknade ili uz neznatnu naknadu). Naime, ugovori da su sklopljeni unutar roka od 4 godine prije podnošenja prijedloga, radi se o pravnim radnjama bez naknade, ne radi se o daru neznatne vrijednosti, a tužitelj zauzvrat da nije dobio ništa. Stoga da se radi o besplatnoj pravnoj radnji kojom se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika, koji su oštećeni u svom namirenju za iznos kojeg je primio 1.tuženik, bez ikakve pravne osnove, odnosno naknade. 2.tuženik kao upućenik da je bio dužan ispuniti uputu 1.tuženiku kao primatelju upute, do iznosa duga kojeg je imao prema tužitelju, sukladno odredbi članka 140. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima. Stjecatelj imovinske koristi iz pobijanih ugovora, da je 1.tuženik, koji je obogaćen za iznos od 1.340.365,15 kn. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže donošenje presude citirane u izreci.

1.tuženik u odgovoru na tužbu, predanom na pripremnom ročištu dana 2. studenog 2017., navodi da osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Tužbeni zahtjev da se odnosi samo na 1.tuženika, a kao tuženik da je označen i JADRAN-IMPEX d.o.o., pa da tužitelj treba ispraviti tužbu. 1.tuženik ističe da čine nespornim da se nad tužiteljem vodi stečajni postupak, te da je postojao ugovorni odnos između tužitelja i 2.tuženika na temelju Ugovora o zakupu. Ostali navodi iz tužbe da ne stoje, jer da, ukoliko je 2.tuženik vršio plaćanja 1.tuženiku putem asignacije, podloga tog plaćanja da je drugi poslovni odnos između tužitelja i 1.tuženika. Slijedom navedenog, predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva.

2.tuženik u odgovoru na tužbu, predanom na pripremnom ročištu dana 2. studenog 2017. ističe da je točno da je 2.tuženik po predmetnim ugovorima o asignaciji izvršio plaćanje 1.tuženiku, te je takvu izjavu dao tužitelju. Na ovom ročištu zaključen je prethodni postupak.

Raspravnim rješenjem od 24. siječnja 2018. određen je zastoj postupka radi pokušaja mirnog rješenja spora.

Rješenjem posl.br. P-388/2017-11 od 16. studenog 2018., po prijedlogu tužitelja nastavljen je postupak, s obzirom da nije uspio postupak mirnog rješenja spora.

Na ročištu za glavnu raspravu dana 30. travnja 2019. stranke su ustrajale kod dotadašnjih navoda.

Sud je proveo dokaz uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu, te uvidom u ovosudni stečajni spis posl.br. St-124/2013, dok je odbio dokazni prijedlog tužitelja za saslušanje stečajne upraviteljice tužitelja Nade Barišić, svjedoka Zvonimira Gašparovića, te zastupnice po zakonu 1.tuženika Teodore Gašparović i zastupnika po zakonu 2.tuženika Ozrena Hodanića, ocjenjujući iste suvišnim, budući je činjenično stanje dovoljno dokazano ispravama u spisu i ispravama iz stečajnog spisa.

Tužbeni zahtjev tužitelja je djelomično osnovan.

Nije sporno da je stečaj nad tužiteljem otvoren ovosudnim rješenjem posl.br. St-124/13-26 od 23. studenog 2015., a isto je razvidno iz tog rješenja (list 16-19 spisa).

Nije sporno da je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka podnesen dana 12. ožujka 2013., od strane FINA-e, a isto je razvidno iz obrazloženja rješenja o otvaranju stečajnog postupka, kao i iz prijedloga FINA-e (list 163 spisa).

Nije sporno da su parnične stranke sklopile pravne poslove – nazvane ugovori o asignaciji, koji su citirani u izreci ove presude, i to tužitelj kao uputitelj (asignant), 1.tuženik kao primatelj upute (asignatar), i 2.tuženik kao upućenik (asignat).

Nije sporno da je između tužitelja i 2.tuženika bio sklopljen Ugovor o najmu poslovnog prostora, dana 12. svibnja 2011., kao i Anex tog Ugovora, sklopljen 23.

veljače 2012., kojim Ugovorom je tužitelj dao u najam (zakup) poslovni prostor u Crikvenici, Vinodolska 20, 2.tuženiku, i nije sporno da je 2.tuženik bio u obvezi plaćati najamninu (zakupninu), u iznosu od 2.000,00 EUR mjesečno do 31. prosinca 2011., 2.500,00 EUR mjesečno do sklapanja Anexa Ugovora dana 23. veljače 2012., a nakon toga, 3.000,00 EUR mjesečno, sve u kunsnoj protuvrijednosti, i sve uvećano za PDV. Isto je razvidno iz Ugovora o najmu poslovnog prostora i Anexa (list 20-30 spisa).

Sporno je da li su u odnosu na navedene pravne radnje – ugovore o asignaciji, ispunjene opće i posebne pretpostavke pobijanja pravnih radnji.

Prema odredbi članka 141. stavak 1. Stečajnog zakona (NN 44/96, NN 161/98, NN29/99, NN 129/00, NN 123/03, NN 82/06, NN 116/10, NN 25/12 i NN 133/12), dalje SZ, pravne radnje stečajnog dužnika ovlašteni su pobijati stečajni vjerovnici te stečajni upravitelj u ime stečajnog dužnika. Prema odredbi stavka 2. istog članka, tužba za pobijanje pravnih radnji može se podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka. Prema odredbi stavka 3. istog članka, tužba se podnosi protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta. Prema odredbi stavka 4. istog članka, stečajni upravitelj može podnijeti tužbu za pobijanje pravnih radnji samo na temelju odobrenja stečajnog suca.

U konkretnom slučaju, nad tužiteljem je otvoren stečajni postupak rješenjem ovog suda posl. br. St-124/13-26 dana 23. studenog 2015. Nadalje, stečajni sudac dao je odobrenje za pobijanje predmetnih pravnih radnji, a kako to proizlazi iz ovosudnog zaključka posl. br. St-124/13-66 od 9. lipnja 2017. (list 14 i 15 spisa).

Tužba je podnesena dana 21. lipnja 2017., a što je razvidno iz prijamnog štambila na listu 1 spisa. Iz navedenog proizlazi da su ispunjeni uvjeti iz prije citirane odredbe članka 141. stavak 1., 2., 3. i 4. SZ-a.

Nadalje, za pobijanje je potrebno da se ispune opće i posebne pretpostavke za pobijanje pravnih radnji. Opće pretpostavke za pobijanje pravnih radnji utvrđene su u odredbi članka 127. SZ-a. Prema ovoj zakonskoj odredbi potrebno je da se radi o pravnoj radnji koja je poduzeta prije otvaranja stečajnog postupka, da se tom radnjom remeti ujednačeno namirenje vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno da se pojedini vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), ili da se radi o propuštanju koje je izjednačeno s pravnom radnjom.

Pobijane pravne radnje poduzete su u razdoblju od 18. svibnja 2011. nadalje, a što je razvidno iz ugovora o asignaciji, koji su predmet pobijanja (list 42-135 spisa). Posljednji Ugovor sklopljen je 1. prosinca 2015., dok je stečaj otvoren dana 23. studenog 2015., pa proizlazi da je ta pravna radnja poduzeta nakon otvaranja stečajnog postupka. Stoga u odnosu na tu pravnu radnju, nisu ispunjeni uvjeti za pobijanje dužnikovih pravnih radnji iz prije citirane odredbe članka 127. SZ-a. Zbog navedenog je u tom dijelu valjalo presuditi kao u točki II. izreke presude.

Glede činjenice oštećenja vjerovnika u smislu prije citirane odredbe članka 127. SZ-a, zahtijeva se postojanje oštećenja svih stečajnih vjerovnika u njihovoj ukupnosti, odnosno pozicija svih stečajnih vjerovnika trebala bi biti povoljnija u slučaju da do pobijanja pravne radnje dođe. Oštećenja vjerovnika ne bi bilo, ako bi stečajna masa bila dovoljna da se namire tražbine svih stečajnih vjerovnika, ili ako uslijed pobijanja pravne radnje stečajna masa ne bi bila povećana.

Iz pobijanih ugovora o asignaciji, koji svi imaju istovjetni sadržaj, proizlazi da je tužitelj kao uputitelj uputio svog dužnika – 2.tuženika kao upućenika, da umjesto tužitelju, ispuni obvezu temeljem Ugovora o najmu poslovnog prostora, 1.tuženiku kao primatelju upute, te je 1.tuženika kao primatelja upute ovlastio da primi ispunjenje obveze 2.tuženika, odnosno da primi konkretne novčane iznose navedene u članku 1. svakog

pojedinih Ugovora o asignaciji. Prema stavu ovog suda, tim pravnim poslom tužitelj je zapravo cedirao 1.tuženiku svoju tražbinu prema 2.tuženiku temeljem Ugovora o najmu poslovnog prostora, o čemu je 2.tuženik kao cesus obaviješten, na način da je potpisao ugovore, te je nesporno i izvršio plaćanje 1.tuženiku umjesto tužitelju, dakle, platio je cesionaru – 1.tuženiku umjesto cedentu – tužitelju. Naime, prema odredbi članka 319. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, NN 41/08 i NN 78/15), dalje ZOO, pri tumačenju ugovora ne treba se držati doslovnog značenja pojedinih izričaja, već treba istraživati zajedničku namjeru ugovaratelja i odredbe tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava utvrđenim tim zakonom. Stoga nije relevantno kako su stranke nazvale Ugovor, već je relevantan njegov sadržaj. Tužitelj je, dakle, svoju nespornu i naplativu tražbinu prema 2.tuženiku, dakle, prenio na 1.tuženika, i to bez ikakve protučinidbe. 1.tuženik u ovom postupku, doduše, navodi da je podloga plaćanja temeljem pobijanih ugovora, drugi poslovni odnos između tužitelja i 1.tuženika, međutim, ne navodi koji poslovni odnos, a niti da je postojala obveza tužitelja prema 1.tuženiku iz tog poslovnog odnosa, i u kojem iznosu, niti na te okolnosti predlaže bilo kakve dokaze. Iz sadržaja pobijanih ugovora, također se ne može zaključiti o postojanju obveze tužitelja prema 1.tuženiku, koja bi eventualno bila zatvorena plaćanjem koje je vršio 2.tuženik temeljem tih ugovora. U članku 1. svakog ugovora, navodi se da tužitelj i 2.tuženik utvrđuju da će 2.tuženik za račun tužitelja platiti njegovu obvezu prema 1.tuženiku, ali se ne navodi koja bi to obveza bila. Iz navedenog sud zaključuje da je 1.tuženik primio iznose koji se navode u pobijanim ugovorima, bez ikakve protučinidbe, dakle, radi se o besplatnom ustupanju. Na taj način, vjerovnici tužitelja izravno su oštećeni za iznos ustupljene tražbine, odnosno stečajna masa tužitelja umanjena je za ukupni iznos plaćen temeljem pobijanih ugovora. 1.tuženik ne osporava da je primio upravo navedeni iznos, dok 2.tuženik izričito priznaje da je upravo taj iznos platio 1.tuženiku temeljem spornih ugovora, a to je naveo i u svojoj izjavi (list 145 spisa). Iz ispisa kontnih kartica (list 33-41 spisa), također je razvidno navedeno plaćanje, a 1.tuženik nije predložio protudokaze, odnosno eventualno svoju konto karticu iz koje bi bilo razvidno koje iznose ima knjižene kao primljene temeljem ugovora o asignaciji. Dakle, sud zaključuje da je pobijanim pravnim poslovima stečajna masa tužitelja umanjena za iznos od 1.340.365,15 kn.

Uvidom u Izvješće stečajnog upravitelja za izvještajno i ispitno ročište (list 177-183 spisa), sud utvrđuje da tužitelj ima u poslovnim knjigama iskazanu imovinu u ukupnoj vrijednosti od 2.706.824,32 kn, a ukupne obveze u iznosu od 2.535.828,57 kn, s time da je stečajni upravitelj kao relevantnu procjenu vrijednosti nekretnine, prihvatio iznos iz knjigovodstvene dokumentacije, a ne veći iznos (od 4.412.640,00 kn) iz procjene vještaka u postupku ovrhe. Iz daljnjih izvješća stečajnog upravitelja, kao i iz posljednjeg izvješća od 4. ožujka 2019. (list 903-906 spisa), razvidno je da je nekretnina koja čini pretežnu imovinu stečajnog dužnika, i koja je u prikazu imovine stečajnog dužnika bila iskazana u vrijednosti od 2.006.824,32 kn, prodana u stečajnom postupku kupcu Adria dream d.o.o. za cijenu od 1.108.160,00 kn, dakle, za iznos za koji je bila opterećena založnim pravom u korist Republike Hrvatske, budući je taj teret u trenutku otvaranja stečajnog postupka iznosio 1.111.640,63 kn. Iz navedenog sud zaključuje da stečajna masa nije dovoljna za namirenje svih stečajnih vjerovnika, pa bi, stavu ovog suda, vjerovnici tužitelja, nakon uspješnog pobijanja pravnih radnji koje su u ovom postupku predmet pobijanja, bili u povoljnijem položaju. Dakle, sud zaključuje da je u konkretnom slučaju ispunjena opća pretpostavka pobijanja iz odredbe članka 127. SZ-a.

Glede posebnih pretpostavki za pobijanje pravnih radnji:

Prema odredbi članka 132. stavak 1. SZ-a, pravna radnja dužnika bez naknade ili uz neznatnu naknadu, može se pobijati, osim ako je poduzeta 4 godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka.

Prema odredbi članka 137. stavak 1. SZ-a, rokovi iz odredbi članka 128.-136. istog Zakona, računaju se od početka dana u mjesecu koji brojem odgovara danu kojega je prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka zaprimljen u sudu, a ako taj dan s tim brojem ne postoji, rok se računa od početka slijedećeg dana. Prema odredbi stavka 2. istog članka, ako je podneseno više prijedloga za otvaranje postupka, mjerodavan je prvi dopušteni i obrazloženi prijedlog, pa i ako je postupak otvoren u povodu nekoga kasnijega prijedloga. Prema stavku 3. istog članka, iznimno od odredbe stavka 1., ako je stečajni postupak otvoren na temelju prijedloga Financijske agencije nakon okončanja postupka predstečajne nagodbe, rokovi se računaju od početka dana u mjesecu koji brojem odgovara danu kada je prijedlog za otvaranje postupka predstečajne nagodbe zaprimljen u Financijskoj agenciji.

Iz podataka koje je dostavila Financijska agencija (list 149 spisa), proizlazi da je dužnik, tj. ovdje tužitelj, prvi put podnio prijedlog za otvaranje postupka predstečajne nagodbe dana 8. siječnja 2013., drugi put dana 26. studenog 2013., i treći put dana 12. studenog 2014., te da je svaki put okončan donošenjem rješenja o odbacivanju prijedloga za otvaranje postupka predstečajne nagodbe. Iz prijedloga za pokretanje stečajnog postupka od 11. ožujka 2013. (list 163 spisa), proizlazi da je taj prijedlog Financijska agencija podnijela nakon što je dana 1. ožujka 2013. doneseno rješenje o odbacivanju prijedloga za predstečajnu nagodbu. Iz prijedloga za otvaranje postupka predstečajne nagodbe kojeg je dostavila FINA uz prijedlog za pokretanje stečajnog postupka u spisu posl.br. St-124/13 (list 164 ovog spisa), proizlazi da je prijedlog zaprimljen od strane Financijske agencije dana 2. siječnja 2013., pa sud taj datum smatra relevantnim za računanje rokova u smislu prije citirane odredbe članka 137. stavak 3. SZ-a.

Kako je prije navedeno, tužitelj je svoju tražbinu cedirao 1.tuženiku bez ikakve protučinidbe. Prema stavu pravne teorije, radnjom bez naknade smatra se između ostalog, prividno sklapanje naplatnog ugovora radi prikrivanja njegove besplatnosti, te se u ovom slučaju radi upravo o tome, odnosno odredba članka 1. svakog pojedinog ugovora koji je predmet pobijanja, i u kojoj se spominje obveza tužitelja prema 1.tuženiku, predstavlja prikrivanje faktične besplatnosti cesije. Kako je za besplatne pravne poslove, jedina posebna pretpostavka pobijanja, da je pravni posao sklopljen unutar četiri godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, i kako se rok ima računati unatrag počevši od 2. siječnja 2013., a pobijani ugovori sklopljeni su u razdoblju od 18. svibnja 2011. nadalje, proizlazi da su sve pretpostavke pobijanja ispunjene.

Stoga je valjalo usvojiti tužbeni zahtjev u odnosu na sve ugovore koji su sklopljeni u razdoblju od 18. svibnja 2011. pa do 23. studenog 2015., pozivom na odredbu članka 132. stavak 1. SZ-a, i presuditi kao u točki I. izreke presude.

Prema odredbi članka 141. stavak 5. SZ-a, ako se zahtjev za pobijanje pravne radnje prihvati, pobijena pravna radnja je bez učinka prema stečajnoj masi i protivna je strana dužna vratiti u stečajnu masu sve imovinske koristi stečene na osnovi pobijene radnje.

Kako je tužitelj 1.tuženiku cedirao tražbinu temeljem ugovora nabrojenih u točki I. izreke presude u ukupnom iznosu od 1.311.880,07 kn, te kako je 1.tuženik navedene iznose i naplatio, ostvario je imovinsku korist u tom iznosu, te ju je dužan vratiti u stečajnu masu, i to kao posljedicu pobijanja u smislu citirane odredbe članka 141. stavak 5. SZ-a. U odnosu na posljednji Ugovor, sklopljen 1. prosinca 2015., predmet kojeg je cesija tražbine u iznosu od 28.485,08 kn, tužbeni zahtjev za pobijanje pravnih radnji po odredbama Stečajnog zakona, nije prihvaćen, jer je taj pravni posao poduzet nakon otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem. Međutim, i navedeni iznos je 1.tuženik dužan vratiti tužitelju, ali pozivom na odredbu članka 1111. ZOO-a. Naime, iz tog Ugovora (list 134 i 135 spisa), razvidno je da ga je na strani tužitelja sklopio Zvonimir

Gašparović, nesporno direktor tužitelja do otvaranja stečajnog postupka, dakle, Ugovor nije sklopio stečajni upravitelj tužitelja, iako je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren dana 23. studenog 2015. Dakle, taj Ugovor sklopljen je od strane neovlaštene osobe, pa se stoga smatra da nije niti sklopljen, u smislu odredbe članka 312. stavak 3. ZOO-a. 1.tuženik je, dakle, neosnovano stekao iznos kojeg mu je 2.tuženik uplatio temeljem tog Ugovora, pa je ovaj iznos 1.tuženik dužan vratiti, pozivom na odredbu članka 1111. ZOO-a, koja uređuje vraćanje stečenog bez osnove.

Slijedom navedenog, valjalo je usvojiti tužbeni zahtjev tužitelja za vraćanje ukupnog iznosa od 1.340.365,15 kn, i presuditi kao u točki II. izreke presude.

Kako je prije obrazloženo, pobijani pravni poslovi su po svom sadržaju, ugovori o cesiji, sklopljeni između tužitelja kao cedenta, i tuženika kao cesionara, a u smislu odredbe članka 80. stavak 1. ZOO-a. Prema toj zakonskoj odredbi, vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim, prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom, ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga. Dakle, radi se o dvostranom pravnom poslu između cedenta i cesionara, dok dužnik cedirane tražbine (cesus), nije ugovorna strana tog ugovora, niti se za valjanost ugovora o cesiji traži pristanak dužnika, a u smislu odredbe članka 82. ZOO-a. Stoga 2.tuženik u konkretnom slučaju nije protivnik pobijanja, u smislu prije citirane odredbe članka 141. stavak 3. SZ-a, pa nije pasivno legitimiran u odnosu na tužbeni zahtjev za pobijanje pravnih radnji. Stoga je valjalo, u odnosu na 2.tuženika, taj tužbeni zahtjev tužitelja odbiti i presuditi kao u točki IV. izreke presude.

Odluka o trošku tužitelja temelji se na odredbi članka 154. stavak 3. i 155. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, NN 91/92, NN 112/99, NN 117/03, NN 88/05, NN 2/07, NN 84/08, NN 123/08, NN 57/11 i NN 25/13), dalje ZPP, budući tužitelj nije uspio u sporu samo s neznatnim dijelom tužbenog zahtjeva, uslijed kojeg nisu nastali posebni troškovi. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po odvjetniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12, NN 103/14 i NN 118/14)), dalje OT, i to sastav tužbe 1340 bodova (Tbr. 7.1. OT), pristup na pripremno ročište dana 2. studenog 2017. 670 bodova (Tbr. 9.2. OT), pristup na ročišta za glavnu raspravu dana 24. siječnja 2018. i 21. veljače 2019. po 670 bodova (Tbr.9.2. OT), pristup na ročište za glavnu raspravu dana 30. travnja 2019. 1340 bodova (Tbr. 9.1. OT), odnosno ukupno 46.900,00 kn (vrijednost boda 10,00 kn – Tbr. 50 OT), PDV (25 %) 11.725,00 kn, pristojba na tužbu 5.000,00 kn, pristojba na presudu 5.000,00 kn.

Odluka o trošku 2.tuženika temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. i 155. ZPP-a. Sud je imao u vidu da je tužitelj protiv 2.tuženika podnio tužbu samo u dijelu kojim zahtijeva pobijanje pravnih radnji, dok je ukupni VPS označio s iznosom od 1.340.365,15 kn, na koji VPS nije bilo prigovora. Stoga je sud prilikom obračuna troška, kao vrijednost predmeta spora u odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja prema 2.tuženiku, uzeo iznos od 670.182,57 kn. Na taj način, 2.tuženiku je priznat trošak kako slijedi: pristup na pripremno ročište dana 2. studenog 2017. 335 bodova (Tbr. 9.2. OT), pristup na ročišta za glavnu raspravu dana 24. siječnja 2018. i 21. veljače 2019. po 335 bodova (Tbr.9.2. OT), pristup na ročište za glavnu raspravu dana 30. travnja 2019. 670 bodova (Tbr. 9.1. OT), odnosno ukupno 16.750,00 kn, PDV (25 %) 4.187,50 kn.

U Rijeci, 14. lipnja 2019.

Sudac
Željka Štrk-Vozila

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka iste (čl. 335. st. 7., 8., 9. i 11. ZPP-a). Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. i čl. 500.t. 2. ZPP-a).

Broj zapisa: **1788c-1dded**

Kontrolni broj: **0cc9a-8b8c9-aa53b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ŽELJKA ŠTRK-VOZILA, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.